

Συχνά ἐβράχνιασε ἡ μιλή του | τραγουδώντας λυπηρὰ
πῶς 'ς τὸν ἥλιον ἀποκάτου | εἶναι λίγη ἐλευθερία
ΔΣολωμ. (ἐκδ. ΙΠολυλ.) 46.

βράχνιασμα τό, κοιν. βράγνιασμα Κύπρ. φρα-
χνίασμα Κύπρ. σβράχνιασμα Πελοπ. (Μάν. Τριφυλ.)
Σύρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχνηάζω.

Βράχνα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἀκούει ἡ φωνή του
ἀπὸ τὸ πολὺ βράχνιασμα κοιν.

βραχνιασμένα ἐπίρρ. σύνηθ. φραγκιασμένα Σύμ.

Ἐκ τοῦ βραχνιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. βραχνηάζω.

Βραχνά, ὁ ἰδ.: Μιᾶ βραχνιασμένα σύνηθ.

βραχνιαστὰ ἐπίρρ. Ἠπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνιαστός.

Βραχνά, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἀκούει τὸν κοῦκο ποῦ λαλεῖ καὶ βραχνιαστὰ τὸ λέγει.

βραχνοκόκορας ὁ, πολλαχ. βραγνοκόκορας Μέ-
γαρ. Σαλαμ. σβραχνοκόκορας Σύρ. βραχνοκόκορος
Κεφαλλ.—Passow Carmin. popular. 585. βραχνουκό-
κους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τοῦ οὐσ. κόκορας.

Ἀλέκτωρ μὲ βραγχώδη φωνὴν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τοίτωσε, βραχνοκόκορε, ἀπὸ τὰ κεραμίδα

γὰ νὰ μιλήσ' ἡ πέρικα ἀπὸ τὰ παρεθύρια

Passow ἐνθ' ἄν.

βραχνοκόρακας ὁ, ἀμάρτ. βραχνοκόρακας Θράκ.
(Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνά καὶ τοῦ οὐσ. κόρακας.

Κόραξ ἔχων βραγχώδη φωνήν.

βραχνοκράζω ΜΜαλακάς. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστο-
λίδ. 215.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βραχνά καὶ τοῦ ρ. κράζω.

Κράζω μὲ φωνὴν βραγχώδη: Ποίημ.

Καὶ καὶ ποῦ βραχνοκράζε | μὲ μὲ φωνὴν ἀνθρώπου

'ς τὸ ἡμέρωμα τοῦ τόπου | βουβάθηκε καὶ αὐτό.

βραχνολαλῶ ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 112.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βραχνά καὶ τοῦ ρ. λαλῶ.

Λαλῶ, φωνάζω μὲ φωνὴν βραγχώδη: Κουκουρίκου!
βραχνολάλησε μακρὰ κάποιος κόκορας.

βραχνομεθυσμένος ἐπίθ. ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ.
Διηγ. 51.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τοῦ μεθυσμένος μετοχ.
τοῦ ρ. μεθῶ.

Μεθυσμένος ὁμιλῶν μὲ βραγχώδη φωνήν.

βράχνος τό, ἀμάρτ. βράχνους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βράγχος.

Τὸ βράγχος τῆς φωνῆς, ἡ βραχνάδα. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. βράχνα.

βραχνός ἐπίθ. κοιν. βραχνὲ Τσακων. βραγνός
Κύπρ. (καὶ βραχνός) βραγνός Κύπρ. φραχνός Κύπρ.
σβραχνός Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. Πελοπ. (Μάν. Τριφυλ.)
Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Σύρ. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. βραγχός. Τὸ σ τοῦ τύπ. σβρα-
χνός ἀπὸ τοῦ τελικοῦ σ τοῦ ἄρθρου τούς, ὅπως καὶ σβῶ-
λος, σπλόνος ἐκ τοῦ τούς βώλους, τούς πλόρους
(φλόρους) κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,412. Πβ. καὶ
GMeyer Neugr. Stud. 2,100.

1) Ὁ ἔνεκα παθήσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων ἔχων
φωνὴν τραχεῖαν, ἀσθενὴ καὶ βραγχώδη, ὅχι διαυγὴ καὶ
καθαρὰν κοιν. καὶ Τσακων.: Εἶμαι βραχνός καὶ δὲ μπορῶ
νὰ μιλήσω καθαρὰ κοιν. Πετεινάρι φραχνὸν Κύπρ. Συν-
εκδ. καὶ ἐπὶ ὀργάνων μουσικῶν καὶ γενικῶς πραγμάτων
ἡχηρῶν κοιν.: Καμπάνα βραχνή. Βραχνὸ βιολί - κουδούνι
κττ. || Ἄσμ.

Φέρνει μπαζάκια πράσινα, φέρνει βραχνὰ παιγνίδια
(ἐνν. ὁ Χάρως) Πελοπ. (Οἶν.) Συνών. βραχνερός 1.

2) Βραγχώδης, σομφός, ἐπὶ φωνῆς κοιν.: Βραχνή
φωνή. Βραχνὸ ψάλισμο. Βραχνὸ μουρμούρισμα. Συνών.
βραχνερός 2.

βραχνόσυρτος ἐπίθ. (Ν. Ἑστ. 11, 23).

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βραχνός καὶ συρτός.

Ὁ σεσυρμένος καὶ βραχνός, ἐπὶ ἤχου: Βραχνόσυρτη
φωνή.

βραχνούλλης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βραχνούλλα ΓΞε-
νοπ. Κατήφ. 399.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. βραχνός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - ούλλης.

Ὁ ὀλίγον τι βραχνός: Βραχνούλλα φωνή.

βραχνόφωνα ἐπίρρ. ΔΣολωμ. (ἐκδ. ΙΠολυλ.) 173
ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 144.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνόφωνος.

Μὲ φωνὴν βραγχώδη, βραχνήν: Ποιήμ.

Βραχνόφωνα ὁ καλόγερος ἀνάδευε τὰ χεῖλα
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Κ' ἐνα θερμὸ βραχνόφωνα μουγγρίζει
ΣΜαρτζώκ. ἐνθ' ἄν.

βραχνόφωνος ἐπίθ. Κύπρ. Πάρ. κ. ἀ.—ΙΠολέμ.
Χειμώνανθ. 122 φραχνόφωνος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τοῦ οὐσ. φωνή.

Ὁ ἔχων βραγχώδη φωνὴν ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀποβραδὺς ἐδιάβαιναν κοπάδι τὰ κοράκια
καὶ ἀκούστηκε βραχνόφωνη 'ς τὸ δέντρο ἡ κουκουβάγια
ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν.

βραχοβάμβακο τό, Ζάκ. (Κερ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ βαμβάκι.

Τὸ πτηνὸν βαμβάκι ποῦ μένει εἰς τοὺς βράχους.

βραχοβούνι τό, Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ βουνί.

Βουνὸν βραχώδες. Συνών. πετροβούνι.

βραχοδαρμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βραχοδέρομαι.

Κακουχία, τλαιπωρία.

βραχοδέρομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. δέρομαι.

Κακουχοῦμαι, τλαιπωροῦμαι: Ἐὼ πολεμῶ δλημερὶς
καὶ βραχοδέρομαι κ' ἐσεῖς πετᾶτε τῇ δούλεψί μου.

βραχοκαταλύτης ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,369 καὶ
391 βραχουκαταλύτ'ς Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ καταλύτης ἡ τοῦ οὐσ.
βράχος καὶ τοῦ ρ. καταλῶ.

Ὁ δυνάμενος καὶ βράχους νὰ καταλύσῃ, δυνατός,
ἰσχυρός: ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Τοῦ Φλώρου τ' ἀγριόπαιδο, τὸ βραχοκαταλύτη,
ποῦ μ' ἐνα γρόθο ἐσκότωσε τριέτικο δαμάλι
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 3,369.

Κι ὁ Λάμπρος ὁ ἀλύγιτος, ὁ εἰκοσιχρονίτης,
ὁ δειτροξεθεμελιωτής, ὁ βραχοκαταλύτης
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 3, 391. Συνών. πετροκαταλύτης.

βραχοκορφή ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372 βραχόκορφο τό,
Λεξ. Βλαστ. 372.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ κορφή. Ὁ τύπος βραχό-
κορφο κατὰ μεταπλασμὸν καθὼς καὶ δίκορφο καὶ τρι-
κορφο.

Κορυφή βράχου.

βραχοκύλης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ κυλίσσεται, νὰ κατακρημνί-
ται ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐν ἀραις. Συνών. βραχοκυλι-
σμένος. Πβ. βραχοματοκύλης.

βραχοκυλισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ κυλισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. κυλῶ.

Βραχοκύλης, ὁ ἰδ. Πβ. βραχοματοκυλισμένος.

βραχολίθαρα τό, ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 17.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ λιθάρι.

Λίθος ὀγκώδης ὡς βράχος: Ποίημα.

Κ' ἦταν καμπάνες ἀπὸ μέταλλο | τῆς ξώπορτας τὰ θυρὸ
καὶ βραχολίθαρα θεόρατα | ἀντὶς πεζούλλια

βραχολόγικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βραχολόικο τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βραχολόγος καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ικός.

Οὐδ. οὐσ., ἡ αἶξ (ὡς περιφερομένη εἰς τοὺς βράχους):
Ἔνα σωρὸ βραχολόικα κατεβαίνουνε τοὺς βράχους.

βραχολόγος ὁ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λόγος.

Ὁ εὐκόλως καὶ ἀφόβως περιπατῶν εἰς τοὺς βράχους:
Οἱ φαράδες εἶναι καλοὶ βραχολόοι καὶ προβατοῦνε πᾶν
τοὺς βράχους.

βραχολούλουδο τό, ΔΚαμπούρογλ. ἐν Ν.Ἑστ. 17
(1935) 359.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ λουλούδι.

Ἀνθος φυόμενον εἰς τοὺς βράχους.

βραχοματοκύλης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ αἶμα καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ αἵματοκυλισθῇ μέσα εἰς τοὺς
βράχους, νὰ κατακρημνισθῇ ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐν ἀραις.
Συνών. βραχοματοκυλισμένος. Πβ. βραχοκύλης.

βραχοματοκυλισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ αἶμα καὶ τοῦ κυλισμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κυλῶ.

Βραχοματοκύλης, ὁ ἰδ. Πβ. βραχοκυλισμένος.

βραχόμυια ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ μυῖα.

Ἐντομον ὁμοιον κατὰ τὸ μέγεθος μὲ τὴν μυῖαν καὶ
δαιτώμενον εἰς τοὺς παραλίους βράχους, χρησιμοποιοῦ-
μενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀλιέων ὡς δόλωμα διὰ τὴν ἄγρην μι-
κρῶν ἰχθύων.

βραχονήσι τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγ. κ. ἀντίλογ. 123.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ νησί.

Βραχώδης νῆσος. Πβ. ξερονήσι.

βραχόπετρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πέτρα.

Λίθος εὐκόλως τριβόμενος.

βραχοπλαγιά ἡ, ΑΜαμμέλ. ἐν Ν.Ἑστ. 11, 339.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πλαγιά.

Βραχώδης κλιτὺς βουνοῦ: Ἀβατες βραχοπλαγιές.

βραχοπούλλι τό, ἀμάρτ. βραχουπούλλ' Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πουλί.

Μικρὸν πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐνδiciaται εἰς τοὺς βράχους.

βραχόρρεμα τό, Θράκ. — Λεξ. Βλαστ. 373 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ ῥέμα.

Φάραγξ χειμαρρώδης μεταξὺ βραχωδῶν ὑψωμάτων.

βράχος ὁ, κοιν. βράχους βόρ. ἰδιώμ. βράχο
Τσακων. βράχος τό, Θήρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Σκῦρ. κ. ἀ. βράχο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ.
Σουδεν.) Πληθ. βράχα κοιν. ἀβράχα Κίμωλ. κ. ἀ.
βάαχα Σαμοθρ. βράχη Θήρ. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. βράχα Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀχαΐα
Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. βράχεα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. βρα-
χέα, καὶ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -ος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν
Ἀθηνῶν 2,706 καὶ ΜΝΕ 2,59-60. Πβ. καὶ Κορ. Ἀτ.
4,62. Τὸ οὐδ. βράχος ἐκ τοῦ μεταγν. τὰ βράχη κατὰ
τὸ ἀντίστροφον σχῆμα τὰ ὄρη - τὸ ὄρος, τὰ τεῖχη - τὸ
τεῖχος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,48. Ἡ λ. καὶ μεσν.
Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 2762 (ἐκδ. J.Lambert) «ἐβγαί-
νει ἡ γραῖα ἡ ταλαίπωρος, μαύρη ὡς Σαρακῆνα, | γυμνὴ
γὰρ καὶ ἀνασκέπαστος καὶ κάθεται εἰς τὸ βράχος».

Α) Κυριολ. **1)** Πέτρα μεγάλη καὶ ἀπορροῶς, σκό-
πελος, σπιλάς κοιν. καὶ Τσακων.: Ἐχ' ἀστήγησά σὰ βρά-
χον (ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος ἀντοχήν) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ποῦ νὰ φά δὲ βράχεα τῶν περιμαλῶς τὸ κορμί σου! (ἀρὰ)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ μοῦ βγάλη ὁ βράχος τὸ πονκάμισό
μου! (ὄρκος ἀρατικὸς, ἥτοι νὰ πνιγῶ καὶ τὸ σῶμά μου
νὰ κτυπηθῇ εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς) Ζάκ. Νὰ στέ-
τζερε σὰν τὸ βράχο! (νὰ στέκης σὰν τὸ βράχο! εὐχή)
Τσακων. Πῆγε τὸ βράχο βράχο (ἐπὶ βραχώδους ὁδοῦ κατὰ
τάς ὁφρὺς ἢ τὰ πλάγια βραχωδῶν συστάδων) Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) || Φρ. Γεννήθηκα σὲ βράχο (εἶμαι ἀνθεκτικὸς,
ἀκλόνητος) Λεξ. Βλαστ. Πέταξέ το 'ς τὸ βράχο (ἐπὶ ἀχρή-
στου πράγματος) Ἀρκαδ. || Παροιμ. φρ. Ἐμπρὸς γκρεμὸς
καὶ πίσω βράχος (μεταξὺ δύο κακῶν) Πελοπν. (Δημητσάν.)
Παροιμ. Μαθημένος εἶν' ὁ βράχος νὰ τὸν δέρνουν τὰ κύ-
ματα (ἐπὶ τοῦ ἐξοικειωμένου πρὸς τοὺς κινδύνους) ἸΒε-
νιζέλ. Παροιμ. Μ 17 || Ἀσμ.

Ἡ-ῖ-ἀγάπη βράχους καταλύ' καὶ τὰ θερὰ μερώνει
κ' ἐγὼ τὴν ἔχω 'ς τὴν γαρδιά, πῶς δὲ μὲ θανατώνει;
Κρήτ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρνιστῆς καὶ πὰ' ἄλλοῦ ἢ φιλά σου,
τά βράχη τῶν περιμαλῶς νὰ φά δὲ γορμαλιά σου!
Ἀπύρανθ.

Σαράντα κλέφτες ἤμεστα, σαράντα χαρμηῆτες,
τὰ βράχη τὰ γυρίζαμε κάτω 'ς τὰ περιάλια
Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βράχος Εὐβ.
Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Πυλ. Τριφυλ.) Βράχους
Σκόπ. Στερελλ. (Ἰτωλ.) Βράχοι Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.)
Ἀσπρος Βράχος Κεφαλλ. Κόκκινος Βράχος Ζάκ. Πελοπν.
(Γορτυν. Καλάβρυτ.) Κόκκ' οὐς Βράχους Θάσ. Μεγάλος
Βράχος Πελοπν. (Μάν.) Μαργέτη Βράχος Σκῦρ. Μέλισσας

